

[Robert Mikkelsen.]

Betæneligheder kan blive staaende Aar efter Aar. Nu maa Tiden være kommet til at faa den fjernet.

I Lovforslagets §§ 3 og 6 opregnes nogle Forhold, som kan give Anledning til Afvisning eller Udvisning af Udlændinge. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var netop inde paa dette. I § 6 staar der f. Eks., at Udvisning kan ske, hvor Udlændingen ikke har sin Legitimation i Orden, eller hvis han ikke tilmelder sig efter gældende Regler eller overtræder Bestemmelser om Arbejdstilladelse, eller hvis han truer Statens Sikkerhed eller Ro og Orden, og saa tilføjes der: „eller naar hans Forhold i øvrigt maatte give Anledning dertil“. Nu kan man mene, som mit Parti mener, og som jeg tror mange andre her i Tinget vil mene, at Udlændinge bør have en vis Retsbeskyttelse, at en saa vidtrækkende Foranstaltning som Udvisning maa følge visse bestemte Regler, og man kan ogsaa mene, hvad visse Politifolk vist er tilbøjelige til, at Udlændinge ikke har noget som helst Krav paa Retsbeskyttelse, og at deres Ophold og Udvisning bør være overladt til Myndighedernes frie Skøn. Man kan mene den ene af disse to Ting, men man kan ikke mene begge Dele, og det er naragtigt og uværdigt for Landet at skabe en Slags Illusion om Retsbeskyttelse ved Opregning af en Række Bestemmelser og saa slutte med at tilsidesætte det hele ved en Tilføjelse, der gaar ud paa, at Udvisning kan ske, naar som helst det passer den, der har med Udvisningen at gøre.

I Forslagets § 9 havde det justitsministerielle Udvalg uden Forandring villet acceptere den hidtil gældende Tilstand, hvorefter Udlændinge uden Tidsbegrænsning kan holdes indespærrede i halve og hele Aar „til Foranstaltning“, som det kaldes, indtil det eventuelt kan lykkes at faa dem udvist. Det har glædet mig at se, at den højtærede Justitsminister ikke har kunnet gaa med hertil. Han har undergivet Politiets Virksomhed i saa Henseende Kontrol fra Nævnets Side. Men heller ikke dette forekommer mig at være tilstrækkeligt. Bestemmelsen hører til dem, som efter vor Mening absolut bør ændres.

Nærmest som et Kuriosum, men dog som karakteristisk for Synspunkter, der i alt for høj Grad præger dette Lovgivningsomraade, vil jeg lige nævne, at § 10 i Forslaget forbyder enhver Udlænding overhovedet at beskæftige sig med noget som helst mod eller uden Betaling her i Landet uden efter forud indhentet Tilladelse. En Bestemmelse, som er formuleret saaledes, at en Turist skal søge

om Tilladelse for at læse Avisen eller gaa paa Museum, er vel nok saadan, at vi kan blive enige om at faa den forandret, men vi møder her den samme Angst for ikke at formulere Forbudene vidtgaende nok, den samme Mangel paa Betænelighed over for alle ellers gældende Retsgrundsætninger, som præger alt for mange af Forslagets Bestemmelser.

Det justitsministerielle Udvalg har, saa vidt man kan skønne, ikke faaet Tid til at gøre sig bekendt med de Forhandlinger, som her paa Rigsdagen har været ført om disse Love. Ellers vilde Udvalget næppe have kunnet hævde, at den hidtidige Ordning ikke har givet Anledning til berettiget Kritik, og ellers kunde man næppe heller have konciperet Forslagets § 15, hvorefter Politiet paa egen Haand kan nægte at udstede Pas til danske Statsborgere. Her er Forholdet det, at Udvalget, som behandlede Fremmedloven sidste Aar, var ganske enigt om, at en saadan Bestemmelse maatte ændres, at der maatte Dommerkendelse til, og den eneste Grund til, at Loven ikke blev ændret, var den, at der var saa daarlig Tid, at man ikke kunde formulere den nye Bestemmelse, men man afventede den højtærede Ministers nye Forslag. Efter Forslaget skal Pas kunne nægtes udstedt til Danske, bl. a. hvis Udreisen strider mod Bestemmelser i Lovgivningen, der har til Formaal at sikre en Persons Tilstedeværelse her i Landet. Der sigtes hermed dels til en gammel Bestemmelse i en Plakat fra 1839, hvorefter private Kreditorer kunde kræve, at Pas ikke blev udstedt, og efter at den højtærede Justitsminister er gjort bekendt med denne gamle Bestemmelse, har han taget det overmaade fornuftige Parti at foreslaa den ophævet. Jeg tror, at der herefter kun er tilbage Bestemmelserne vedrørende værnepligtige og vedrørende bidragspligtige, og jeg tror, det er nok saa tvivlsomt, at man i vore Dage kan opretholde disse underlige gammeldags Stavnsbaandsbestemmelser, der har en svag Lighed med det for længst forsvundne Gælds fængsel. Jeg haaber, at man i Udvalget kan enes om at fjerne disse Rester af svundne Tidens Retsforhold.

Saa findes der Bestemmelsen i § 18 om Anmeldelsespligt for dem, der bor paa Hoteller o. s. v., Bestemmelser, der ikke alene angaar Udlændinge, ikke heller alene angaar Folk, der agter at rejse ud af Landet, men angaar alle Danske under deres almindelige Færd rundt om i Landet. Historisk set er det overmaade forklarligt, at denne Bestemmelse findes i den gamle Fremmedlov, for dens oprindelige Titel er